1e Jaargang, nummer 2, 11 januari 2023

Veluws Literatuurblad

De Zwembad Machine

Toen Joep de zwemwedstrijd had gewonnen kreeg hij wel een hele merkwaardige prijs. Hij kreeg een zogeheten zwembad machine. Moeder wist niet waar ze het ding moesten bergen. Het was nogal een groot ding, en niemand wist hoe het werkte. Later kwamen ze erachter dat er een knop opzat die het ding kleiner kon maken, en zo kwam de zwembad machine bij Joep op de slaapkamer. Joep vond het wel een mooi ding. Hij kon er uren naar staren, maar wist eigenlijk niet waarvoor het was. 's Nachts gaf het ding soms vreemd licht, heel zacht, zacht groenig of blauwig. Joep werd er altijd heel dromerig van. Zijn broertje vroeg hem weleens waarvoor het ding nou eigenlijk was, maar Joep kon het hem niet vertellen. Ook zijn vader en moeder wisten het niet.

Op een dag besloot Joep het aan de badmeester te vragen, maar die wist het ook niet. Ze hadden het ding eens aangeleverd gekregen uit een ver land. Er zat wel een gebruiksaanwijzing bij, maar niemand begreep die taal. Het ding heeft toen jarenlang op Joep's kamer gestaan, terwijl niemand wist waartoe het diende. Maar op een dag ging het ding aan de wandel. Hij ging langs de ziekenhuizen en de politie-bureau's en bezocht allerlei winkels, maar deed verder niets dan kijken. De mensen vonden het heel vreemd, maar durfden niets te zeggen.

Joep kwam er al snel achter dat de zwembad machine weg was, en ging richting de stad. Ergens in een winkel vond hij de zwembad machine. De winkelier en de klanten staarden ernaar met open mond. Ze dufden niets te zeggen. Ze durfden zich zelfs niet te bewegen. 'Hey !' riep Joep tegen de machine, die inmiddels weer veel groter was. 'Wat doe je hier ?' De machine bewoog langzaam naar Joep toe. Joep keek naar de winkelier die helemaal stond te zweten van angst. 'Het ding is van mij,' zei Joep tegen de winkelier. 'Hij heeft nooit een vlieg kwaad gedaan.' De winkelier stond er als verstijfd. Ook de klanten bewogen niet, en hadden nog steeds hun mond open van verbazing of schrik. 'Kom,' zei Joep tegen de zwembad machine. 'We gaan naar huis.' De zwembad machine volgde Joep de winkel uit.

'Waarom deed je dat ?' vroeg Joep. 'Of wilde je gewoon eens ergens anders zijn ?' De machine zei niets. De machine had nog nooit gesproken, maar volgde Joep. Thuisgekomen maakte Joep de machine weer klein met een druk op een knop, en zo kwam de machine weer op Joep's slaapkamer terecht. Maar de dag erna was de machine weer weg. Hoe Joep ook zocht in de stad. Hij kon de zwembad machine niet vinden. Joep ging ook zoeken in dorpen en steden dichtbij, maar tevergeefs. Joep liet een advertentie plaatsen in de krant en meldde het aan de politie. Weken gingen voorbij, maar zonder teken van de machine.

Op een dag was Joep in het bos voor een wandeling. Opeens kwam de zwembad machine achter een struik vandaan. Hij ging recht voor Joep staan op het pad. 'Hey, jij weer !' riep Joep blij, en omhelsde de machine. 'Waar ben je geweest ? Waarom ben je hier ? Je wilde niet meer op mijn kamer staan, hè ?' zei Joep. 'Ik begrijp het wel. Eigenlijk ken ik je helemaal niet. Ik weet eigenlijk niets van je.' De machine voelde warm aan en leek wel te pruttelen. Het leek wel alsof er allerlei pompen aan gingen, en weer werd de machine enorm groot, nog wel groter dan hij ooit was. 'Hey !' riep Joep. Plotseling werd Joep naar binnen gezogen in de machine.

Binnenin was er een groot tropisch zwembad met grote pompen aan de zijkant. 'Wat gebeurt hier ?' vroeg Joep. 'Mijn eigen zwembad !' riep Joep na een tijdje. 'Dat heb ik nou nooit geweten. Je voelde je natuurlijk eenzaam. Je stond veel te lang ongebruikt en klein in mijn slaapkamer. We hebben een grote tuin. Daar kun je wel staan, en dan kunnen we zwemmen zoveel we willen.' Ergens aan de zijkant was een deur waardoor Joep weer naar buiten kon. 'Volg mij,' zei Joep blij. De zwembad machine volgde hem helemaal naar de tuin achter Joep's huis. Hier kon de machine mooi staan. Vanuit het slaapkamer raam kon Joep zo altijd naar hem kijken. Joep ging vanaf die dag vaak zwemmen in zijn nieuwe zwembad. Wel elke dag, maar op een dag was de zwembad machine weer weg. De volgende dag stond er in de kranten dat er zomaar vanuit het niets een nieuw zwembad was gekomen, groter dan ooit. Het was een tropisch zwemparadijs. Joep kon zijn ogen niet geloven. Joep ging direct een kijkje nemen toen hij het in de krant had gelezen. Er waren heel veel mensen. 'Hey !' riep Joep naar het zwembad. 'Vond je het niet meer leuk in de tuin ? Ik begrijp het al. Je wilde nog groter zijn, en je paste niet meer in onze tuin.' De mensen keken Joep vreemd aan. 'Wat loop je daar te schreeuwen,' zei een badmeester tegen Joep. 'Dit is ons nieuwe zwembad. Maak jezelf toch niets wijs.'

'Het is mijn zwembad, mijnheer,' zei Joep. 'Ik heb het eens gewonnen met een zwemwedstrijd.' De badmeester begon hem uit te lachen. 'Grappige jongen die je er bent. Ik heb veel rare dingen meegemaakt, maar jij bent wel het allerraarste,' zei de badmeester. De volgende dag was er met grote koppen in de kranten geschreven dat er ook in andere steden en dorpen zulke grote tropische zwemparadijsen waren gekomen. Iedereen dacht dat de regering het had gedaan, maar Joep wist wel beter. Hij vroeg zich af of zijn zwembad machine misschien eieren had gelegd. Het hele land werd gevuld met zulke wandelende zwembaden. Ook gingen de zwembaden in steeds groter wordende optochten naar de zee. De hele zee werd drooggepompt, en werd tot een gigantisch groot tropisch zwembaden paradijs.

Joep vroeg zich af of dat niet een beetje teveel van het goede was. Hij vroeg zich af waar het allemaal voor nodig was. Op een dag ging hij terug naar zijn eigen zwembad. 'Hey !' riep Joep tegen de zwembad machine. 'Wat ben je aan het doen ? Wat is het plan ? De hele zee is in een zwembad veranderd !' Maar de zwembad machine zei zoals gewoonlijks niets terug, en weer keken de mensen hem vreemd aan. 'Die jongen is gek,' zeiden ze.

'Ik ben niet gek,' zei Joep. 'Ik heb het zwembad ooit eens gewonnen met een zwemwedstrijd.'

'Ja, ja,' lachten sommige mensen, 'dat zeggen ze allemaal. Kom zeg, maak dat je grootje wijs. Ga lekker naar de Chinees, wat eten, daar knap je van op.'

Maar Joep wist wel beter. Hij brak zijn hoofd over dit raadsel. 'Alsjeblieft, spreek tot me !' riep hij tot het tropische zwembad. 'Herinner je je hoe je altijd op mijn slaapkamer stond met je zachte groenachtige en blauwachtige gegloei waardoor ik zo dromerig werd ? En herinner je je hoe we eens samen een wandeling door het bos maakten ?' Steeds meer mensen keken de jongen lachend aan. 'Kom jongen, kom naar binnen en ga lekker zwemmen,' zeiden ze. 'Zwembaden praten niet. Die zijn er om in te zwemmen. Meer niet.' Maar Joep wist wel beter. Hij liep naar de muur van het zwemparadijs, en begon hem te aaien en te knuffelen. 'Toe nou,' zei hij. 'Wordt nou eens wakker. Ken je me echt niet meer, of is dit waar je wezen moet ?'

Met een gebogen hoofd ging Joep naar huis. Hij ging die avond vroeg naar bed. Midden in de nacht had hij een droom. Hij droomde dat hij langs het strand liep, en een grote vogel kwam in de verte op hem af, en pikte hem toen op. 'Hey !' riep Joep. 'Waar gaan we naartoe ?'

'Naar het zwembad paradijs,' zei de vogel. De vogel vloog heel hoog met hem, naar een andere planeet. Hier stonden allemaal prachtige grote machines met grote pompen. 'Dit lijkt wel op waar ik woon !' riep Joep.

'Met een verschil,' zei de vogel.

'Wat voor verschil ?' vroeg Joep.

'Nou,' zei de vogel. 'Ga maar eens kijken.'

De vogel zette hem af bij een zwembad, en Joep ging door de grote deur naar binnen. Er stonden allemaal lage tropische muurtjes die heel warm waren en waar allerlei struikjes op groeiden. Nog steeds leek het heel erg op zijn eigen zwembad. Overal aan de zijkant waren grote pompmachines.

'Wat gebeurt hier ?' riep Joep.

Een badmeester kwam op Joep af. 'Wat denk je ?' vroeg hij. 'Lijkt me duidelijk, hè ?'

'Zwemmen ?' vroeg Joep.

'Nee, er worden hier aardappels gekookt, nou goed,' zei de badmeester.

'Waarom ben ik hier ?' vroeg Joep.

'Had jij niet ooit eens een zwembad machine gewonnen ?' vroeg de badmeester.

'Ja, ooit,' zei Joep, 'maar die is toen aan de wandel gegaan.'

'Heb je enig idee waarom ?' vroeg de badmeester.

'Waarschijnlijk omdat hij grote ambities had,' zei Joep.

'De zwembaden bevatten de tranen van de mensen, Joep,' zei de badmeester. 'Ze hebben een grote opdracht. Het zijn tranen-pompen.'

'Wat gaat er nu gebeuren ?' vroeg Joep.

'Ze moeten alle tranen verwerken,' zei de badmeester.

'Wat maken ze ervan ?' vroeg Joep.

'Films,' zei de badmeester. 'Aan de achterkant van het apparaat wat je had gewonnen zat een klein knopje waardoor het tot een bioscoopje zou worden.'

'Niemand vertelde me erover,' zei Joep.

'Dan weet je het nu,' zei de badmeester. 'Beter laat dan nooit.'

Joep werd wakker badend in zweet. Alles was een droom geweest, ook dat hij de zwembad machine won. Hij had heel lang en vreemd gedroomd. Vandaag waren de zwemwedstrijden. Joep werd eerste en won de hoofdprijs : een filmprojector met een hele doos vol films. Glimlachend dacht hij terug aan zijn droom.

Einde

De evacuatie trein

In de stad was er een toneelgroep met een theatershow die ook een misdaadorganisatie bleek te zijn. Mensen verdwenen soms gewoon tijdens of vlak na de voorstelling onder de meest verdachte omstandigheden. Op een dag werd de gehele toneelgroep gearresteerd.

Het kwam overal in de kranten, en iedereen was geschokt, maar ze zagen het al wel aankomen. Hoe mooi de voorstelling ook was, en hoe beroemd en bekend, en zelfs geliefd de toneelspelers ook waren, dit zat eraan te komen. De gevangenis was hun deel. Daar hoorden ze thuis.

Niet dat dit zonder slag of stoot ging. Er schenen vreemde dingen ineens bij de politie te gebeuren. Dingen die ze niet konden verklaren. Ook in de stad waarin ze in de gevangenis opgesloten waren gebeurden er vreemde dingen, tot het punt dat de mensen geevacueerd moesten worden over de rivier. Het was een hele lange rivier, maar door bepaalde vervoerstechnieken en vervoersmiddelen ging het tamelijk snel, zodat de mensen erover verwonderd waren.

De poortwachter van het gebied achter de rivier zei : 'Dat komt ervan als je deze bepaalde groente eet waarin er een heleboel 'ambt' zit. Dat mag niet boven de twaalf gram per dag.'

Mensen in die stad aten gewoonlijks ver boven de twaalf gram, dus ze moesten minderen. Ze moesten afkicken. Anders zouden ze niet eens binnen mogen komen in het gebied achter de rivier. Het gebied achter de rivier wilde namelijk niet dezelfde toestanden als wat ze in de stad hadden.

Ik werd ook geevacueerd. Het ging allemaal heel snel, terwijl het zo'n brede rivier was. Ik zag er eerst als een berg tegenop. Een vriend van mij was nog niet geevacueerd. Ook zijn zus nog niet. Ik had hem aan de telefoon. Hij kon bijna niet spreken. Ik zei : 'Wacht je niet te lang ?' Ik vroeg toen wat er was gebeurd. Het had te maken met zijn zusje, maar ik werd telkens afgeleid door iets anders en moest telkens de telefoonhoorn neerleggen.

'Wat is er nu precies ?' zei ik. 'Ik moest even ergens anders kijken, maar ik ben weer terug.'

Hij stamelde met een heel zacht stemmetje.

'Toe, zeg het,' zei ik.

'Zij heeft, zij heeft,' stamelde hij.

'Wat ?' vroeg ik. 'Je weet dat je me alles kunt vertellen. Heeft ze haarzelf iets aangedaan weer ?'

'Ja,' zei hij. 'Ditmaal fataal afgelopen. Ze heeft de over overdosis van die groente genomen, boven de limiet waar je zelfs in deze stad niet boven mag komen want dan sterf je.'

'Tjonge,' zei ik. 'Waarom moest dat nou. Jullie hadden toch gewoon hier kunnen komen ?'

'Ja maar,' zei hij.

'Ja maar wat ?' vroeg ik. 'Jullie gaan er allemaal aan. Ik wil niet jou ook nog verliezen.'

'Ja, maar die toneelgroep,' zei hij. 'Ik kan er toch niet zomaar weggaan.'

'Wat bedoel je ?' vroeg ik. 'Je hebt toch verder niets met ze te maken ?'

'Technicus,' zei hij.

'Wat bedoel je ?' vroeg ik. 'Je bent niet hun technicus.'

'Nee,' zei hij.

'Waarom noem je het dan op ?' vroeg ik.

'Laat maar,' zei hij.

'Wordt je bedreigd ofzo ?' vroeg ik.

'Ja,' zei hij. 'Ik kan niet teveel zeggen.'

'Dan kom ik nu naar je toe,' zei ik.

'Nee, nee,' zei hij.

'Waarom niet ?' vroeg ik. 'Ik zit onder de twaalf gram, dus ik kan het me veroorloven.'

'Niet doen,' zei hij, 'gewoon niet doen.'

'Ja, maar in de stad wordt je gedwongen boven de twaalf gram te gaan. Ze zorgen daar altijd wel voor, en het zit ook altijd door andere dingen heen, dus eigenlijk speel je met je leven,' zei ik.

'Ik kan niet weg,' zei hij.

'Waarom niet ?' vroeg ik.

'Laat maar,' zei hij.

Woest gooide ik de hoorn op de haak. 'Ik zal naar hem toe gaan,' riep ik.

Ik had snel mijn jas aangetrokken, en rende naar buiten, toen naar de poort bij de rivier, maar de poortwachter hield mij tegen.

'Wat zeur je nou, knaap,' zei ik. 'Ik zit onder de twaalf gram.'

'Finito,' zei hij. 'Dat gaat je je leven kosten daar.'

'Waarom ?' vroeg ik.

'Je kunt niet terug,' zei hij. 'Niemand kan terug. Het zit daar in de lucht.'

'Dan doe ik een gasmasker op,' zei ik. 'Maar ik moet nog iemand helpen evacueren.'

'Komt niks van in,' zei hij. Ik raakte met hem in gevecht en we rolden in de rivier. Hij greep me, en trok me weer op de kant. 'Ik zal je moeten opsluiten,' zei hij.

'Doe dan,' zei ik.

Toen werd ik gearresteerd. Er kwamen meerdere agenten bij, en ze sleepten me naar een dichtbijzijnde gevangenis boven een tankstation. Het stelde niet veel voor.

'Finito,' zei de poortwachter.

'Ja, wat ?' vroeg ik.

'Je hebt er veel teveel van genomen,' zei hij.

'Daarom ben ik hier, om af te kicken,' zei ik. 'En blijkbaar is het teveel gevraagd een vriend in nood te helpen.'

'Hij kan niet geholpen worden,' zei de poortwachter.

'Waarom niet ?' vroeg ik met opgetrokken wenkbrauwen.

'Hij is dood,' zei de poortwachter. 'Ze hebben hem opgezet.'

'Hoe ?' vroeg ik.

'Al zijn organen uit zijn lichaam gehaald en volgespoten met hun parasitaire troep,' zei de poortwachter.

'Die lui van die toneelgroep hebben dat gedaan ?' vroeg ik.

'Ja,' zei de poortwachter.

'Maar waarom zit ik hier dan nog ?' riep ik. 'We kunnen hem toch wel weer tot leven wekken ?'

'Nee,' zei de poortwachter. 'Onmogelijk.'

'Waarom onmogelijk ?' vroeg ik.

'De doden leven niet,' zei de poortwachter, 'en zijn zusje …' Maar plotseling viel de poortwachter flauw. Ik greep naar mijn hoofd. Er brulde een beest in me. Ik was vergiftigd. 'Niet meer dan twaalf gram van die troep,' brulde het beest. Ik werd wakker en zat nog steeds in de evacuatie trein over de rivier. Ik had alles maar gedroomd. Toen ik uiteindelijk uitstapte aan de andere kant van de rivier was het een heel ander soort poortwachter. Hij had een lange jas aan, hoog opgetrokken, en een pet op die hij ver over zijn gezicht had geduwd. Hij keek me aan. Ik kon bijna zijn gezicht niet zien vanwege zijn pet. Hij moest mijn papieren inzien. 'Juist ja,' zei hij. 'Kom niet boven de twaalf gram met de finito groente. Het rommelt met de hersenen, en je gaat dingen zien die er niet zijn, gaat leven in een stad die niet bestaat, enzovoorts. Dat zijn symptomen van een overdosis.'

'Dus waar ik vandaan kom bestaat niet ?' vroeg ik.

'Nee,' zei hij.

'Maar waar kom ik dan vandaan ?' vroeg ik. 'Die troep zat overal in, en het werd gedwongen, en er was een toneelgroep opgepakt …' Verder kon ik niet spreken alsof mijn keel zat dichtgeknepen.

'Zei je daar toneelgroep ?' vroeg de man ineens.

Ik knikte.

Hij schudde zijn hoofd. 'Ik moet je wat vertellen,' zei hij. 'De stad aan de overkant is niet echt. Het is een hallucinatie die wel meerderen hadden toen ze werden gegrepen door de finito haaien. We mogen nooit zomaar mensen uit hun nachtmerrie wekken, dus dan gebruiken we eerst andere soort woorden, zoals een overdosis aan finito groenten, en dat je onder de twaalf gram moet blijven, maar kerel, je was dus gegrepen door haaien, en ….' Maar verder kon de poortwachter niets zeggen. Hij begon te waggelen en ging van zijn stokje … Ook ik begon te waggelen en ging van mijn stokje. Alles duizelde, en alles draaide om me heen. 'Wie ben ik, en waar ben ik ?' begon ik te roepen. Ik voelde water, en ik voelde tanden, en toen zag ik haaien, als in een nachtmerrie, en ik was in gevecht. Ik probeerde boven water te komen, van die haaien af te komen, maar ze bleven me maar in de diepte trekken.

Ik stond onder een vreemde soort stroom. 'Ik moet onder de twaalf gram komen van deze troep, maar ik wordt er gewoon in verdronken !'

Weer werd ik wakker in de evacuatie trein, en weer stapte ik even later uit, en kwam tot de poortwachter van het gebied achter de rivier. 'Onder de twaalf gram blijven he, met de finito groenten. Er zit ambt in.'

'Ja, ja,' zei ik. 'Ik weet het.'

Ik kreeg een huisje toegewezen, en het eerste wat ik deed was die vriend bellen en vragen hoe het met hem ging en met zijn zusje, en wanneer hij zou komen met de evacuatie trein. Ik kreeg hem aan de telefoon, allemaal heel vrolijk alsof er niks aan de hand was. Ja, alles ging goed. Zij zaten in het juiste stadsdeel, en er was daar niks aan de hand, en boven de twaalf gram kon ook geen kwaad. Ik begon hem het hele verhaal uit te leggen. Ik vroeg hoe het met die toneelgroep was afgelopen. Die zaten dus inderdaad in de gevangenis. Het bleek dat zijn zusje ook nog had geholpen in die zaak.

'Maar zit die ook niet boven de twaalf gram ?' vroeg ik.

Ja, dat klopte, maar dat kon geen kwaad.

Ik zei toen dat het een tikkende tijdbom was. Hij had nog genoeg tijd, zei hij. Ik noemde hem een waaghals. Toen moest

hij weer ophangen, want hij had andere dingen te doen.

Ik belde toen ook naar zijn zusje, maar die nam niet op. Ik zuchtte. Ik hoopte maar dat ik nu echt wakker was geworden, maar aan de andere kant maakte ik me zorgen over die vriend en zijn zusje.

'Ja, nee, dat zit allemaal goed,' had hij gezegd, 'prima in orde.'

Ik liep naar de koelkast om wat finito groenten te pakken. Ik was er nog flink aan verslaafd, alhoewel ik keurig netjes onder de twaalf gram per dag bleef. Dat hield ik nauwkeurig bij. Ik wilde niet opnieuw in de problemen komen.

Opeens werd er gebeld. Het was het zusje van die vriend. Maar toen werd ik ineens weer wakker in de evacuatie trein nadat alles voor mijn ogen begon te tollen toen ik haar zag. Ze zaten toen gewoon tegenover me in de trein. Ik zuchtte van opluchting.

Maar ik hapte weer naar adem. Nee, ik was niet wakker. Ik was in gevecht met haaien in een rivier. Of was ik in zee ? Allerlei rillingen gleden door me heen. Nee, ik was niet wakker. Ik moest wakker worden … 'godverrejantheo !' riep ik toen ze me weer beten en meesleurden.

Ik kon hier niet tegenop. Ik kon het niet. Het leek wel alsof alles tussen mijn vingers doorgleed. Ze trokken me tot een eiland, waar ze me uiteindelijk bloedend op het strand lieten liggen. Wie waren deze haaien, en waren het wel haaien ?

Ik strompelde even later het eilandje op. Ik was hier volop in de natuur, en overal groeide de finito groente. 'Ja, maar ik mag niet over de twaalf gram per dag gaan !' riep ik. Een donkere man met een rijsthoed liep toen op me af, heel zorgzaam. 'Er zit hier geen ambt in de groente, dus je kan rustig zoveel eten als je wil. Het is juist in de steden dat ze het ambt gif op de groenten spuiten, dus daarom kan je er maar heel weinig van eten.'

'Dat makes sense,' zei ik.

'Goed,' zei de man, 'dan gaan we nu eten.'

Hij nam mij naar een hut waar een tafel vol stond met allerlei groentes waar we in de stad maar heel weinig van mochten eten. 'Hier zit geen ambt in, dus eet maar volop.'

'Ik wordt gek van dat ambt,' zei ik.

'Het is hier niet,' zei de man. 'Dat gif word hier niet gebruikt.'

'Hoe kan ik dat zeker weten ?' vroeg ik.

'Proef maar,' zei de man, en bracht een lepel vol met groente naar mijn mond. Ik at, en bevond mij in de hemel. Bruisende natuur gleed over mij heen. Onbespoten groente. Dat had ik nog nooit geproefd. Het was de eerste keer in mijn leven.

Uit : De trein van evacuatie, verhalenbundel, Uitgave : COAB

De Verpleegster

Edgar en Rocco woonden met hun ouders in een groot huis. Ze hadden ook nog een zusje. Ze kregen altijd duur technisch speelgoed want hun vader had een hele goede baan waar hij dik mee verdiende. Ze woonden in een rijtjeshuis, maar de huizen waren erg groot. Ze woonden dichtbij een rivier en aan een weiland. Dichtbij was ook het bos, maar er zaten enkele wijken nog tussen. Op een dag kreeg Edgar een ongeluk met zijn motor. Hij moest naar een ziekenhuis helemaal naar de andere kant van het land, waar ze gespecialiseerd waren in het type wonden die hij had. Hij moest daar heel lang blijven, maar soms bezochten hij en een verpleegster het natuurmeer dichtbij het ziekenhuis. Hij knapte daar erg van op. Ook ging hij soms een paar dagen logeren bij een oudtante in de buurt toen het wat beter met hem ging. Hij ontmoette daar ook een neefje die hij nog nooit eerder had gezien. Hij had wel veel over het neefje gehoord. Het neefje had het erover hoeveel hij wiskunde haatte, maar Edgar vond wiskunde een mooi vak.

Maar op een dag maakte de oudtante een hele vervelende opmerking naar Edgar, en hij wilde er niet meer naar terug. Hij bleef toen gewoon in het ziekenhuis om verder te revalideren. Hij vond de natuur zo prachtig in dit gebied, dat hij eigenlijk niet naar zijn huis terugwilde, en besloot op advertenties te reageren van aangeboden huizen. Na een tijdje had Edgar een leuk huisje gevonden ergens in het gebied van het ziekenhuis. Er waren veel wijken waaruit hij kon kiezen. Ook het neefje woonde hier ergens in de buurt en die kwam hem soms opzoeken.

Edgar was verliefd geworden op zijn verpleegster en al snel hadden ze een relatie en zij kwam bij hem inwonen. Maar op een dag ging zij er met een ander vandoor. Edgar raakte toen in een depressie, en vroeg zich af of ze zich dan nog wel verpleegster mocht noemen. Hij maakte een afspraak met de directrice van het ziekenhuis om zijn verhaal te doen, en hij deed er alles aan om ervoor te zorgen dat de verpleegster die hem bedrogen had ontslagen zou worden. Maar de directrice deed er allemaal erg gemakkelijk over, alsof het allemaal zo hoorde.

'Dus ik ga naar het ziekenhuis, en kom er depressief vandaan, is dat de bedoeling ?' vroeg Edgar boos.

'De bedoeling is dat je voor jezelf leert te vechten, creatief te worden, en dat gebeurt niet als wij allemaal om je heen blijven,' zei de directrice. 'Eens moet je

ons loslaten, Edgar, en het zelf doen. We kunnen niet altijd voor je blijven zorgen.'

'Heeft u geen andere verpleegster voor mij ?' vroeg Edgar.

'Nee,' zei de directrice. 'Lichamelijk ben je nu weer gezond. Als je depressief bent dan moet je ergens anders wezen.'

'Waar dan ?' vroeg Edgar.

'Er is een ander ziekenhuis speciaal voor dat soort dingen,' zei de directrice, en gaf hem een klein boekje, een prospectus met informatie over het ziekenhuis.

Edgar begon direct te lezen, en er stonden wat plaatjes op. Het was ook een soort school.

'Nou, dat lijkt me wel wat,' zei Edgar, 'want ik ben flink depressief, en ik kom hier nooit helemaal zelf doorheen.'

'Goed,' zei de directrice. 'Ik zal contact met hen maken voor jou. Dan krijg je er nog wel bericht over.'

Verschillende weken later kreeg Edgar een brief van het ziekenhuis waarin hij werd uitgenodigd te komen. Hij was inmiddels nog depressiever geraakt. Het ziekenhuis was niet ver weg. Het lag ergens achter een zandverstuiving. Edgar kreeg een nieuwe verpleegster. Ze hielp hem goed, en al snel raakte Edgar weer verliefd. Hij zei toen direct tegen zichzelf : 'Zou je dat nu wel doen ?' Maar hij kon het niet helpen. 'Ze zal je laten vallen als een baksteen, net als de vorige, omdat ze meerdere klanten hebben, en dat noemen ze therapeutisch,' zei hij tegen zichzelf. En het was hier ook verboden een relatie aan te gaan met iemand van de verpleging. Ze hield ook direct de boot af toen hij erover begon. 'Koude bedoening,' dacht Edgar bij zichzelf. Hij was het altijd gewend dat vrouwen en meisjes bij bosjes voor hem vielen, omdat hij 'zo aardig was', zoals ze altijd zeiden. Niemand was in hun ogen zo aardig als Edgar. Zijn oudtante had dus de vervelende opmerking gemaakt dat hij zo geliefd was bij de dames vanwege zijn geld. Daarom wilde hij haar nooit meer zien. Hij vond dat een grove belediging. Hij wilde over zichzelf denken als een aardig iemand, niet zomaar iemand met veel geld. Hij kwam uit een hele rijke familie, maar dat kon soms ook een vloek zijn. Sommige mensen haatten hem, alleen maar omdat hij zo rijk was, en vaak waren ze ook jaloers.

Edgar raakte door het koude gedrag van de verpleegster nog depressiever. Op een dag vluchtte hij weg. Keihard scheurde hij over de weg met zijn motor. Het had hem kwaad gemaakt, en voordat hij er erg in had kreeg hij weer een ongeluk en kwam weer terecht in het eerste ziekenhuis waar hij de verpleegster waarmee hij een relatie had gehad weer tegenkwam.

'Zo Edgar, dus je bent weer bij me terug ?' vroeg ze aan Edgar die helemaal op een bed voor pampers lag.

'Ik lig weer in diggelen,' zei Edgar. 'Heb je nu je zin ?'

'Dat komt goed uit,' zei de verpleegster, 'want ik ben ook bij mijn vorige vriend weggegaan.'

'Ja, maar mij krijg je niet meer terug,' zei Edgar.

'Je bent al terug,' glimlachte ze. 'Ik kan alles doen met je wat ik wil,' zei ze terwijl ze haar tongetje uitstak.

'Goed,' zei Edgar. 'Maar het is maar tijdelijk. Als ik weer beter word ben ik weg.'

'Neem je me dan weer mee zoals de vorige keer ?' vroeg de verpleegster.

'Nee,' zei Edgar, 'want ik weet precies waar dat op uitloopt. Dan ga je daarna weer bij me weg, en word ik weer depressief, en kan ik naar dat andere ziekenhuis om me weer zo kwaad te maken zodat ik weer een ongeluk krijg. Jullie verdienen er goed aan.'

'En dat is nu juist de bedoeling,' zei de verpleegster. 'Want wij werken voor verkeersvoorlichting, en wij hopen zo dat slachtoffers het eens een keer door gaan krijgen dat ze niet het verkeer inmoeten als ze dronken zijn, kwaad zijn, of zwaar depressief. Nog sterker : Ik werk voor de spoorwegen, en hoop hiermee dat je iets vaker de trein pakt.'

Edgar keek haar verbaasd aan. 'Dus ik heb gewoon met een lopend verkeersbord te maken ? Wat is dat voor een rare boel hier ?'

'Dat moet u zo niet zien, mijnheer,' zei de verpleegster ineens heel deftig. 'Ik ben een geheime wijkagente. Heus, wij hebben het beste met u voor.'

Edgar werd kwaad en probeerde op te staan, maar krampte toen weer ineen van de pijn.

'Heus, mijnheer, het is het beste zo,' sprak de verpleegster. 'Alleen als u hier nooit meer weg zou kunnen zou ik voor altijd de uwe zijn. En ik heb een nare mededeling voor u dat u met negenennegentig procent zekerheid blijvend invalide zal zijn dit keer.'

'Waarom de negenennegentig procent ?' vroeg Edgar.

'Omdat we in dit ziekenhuis nooit nooit mogen zeggen of altijd,' zei de verpleegster.

'Dus het is ook voor negenennegentig procent zeker dat je dit keer bij me zult blijven ?' vroeg Edgar.

'Ja,' zei de verpleegster. 'Zolang je hier niet weg kunt kom je van mij ook niet af. We verlaten alleen mensen die het

zelf allemaal kunnen. Ik had het al lang genoeg met je volgehouden de vorige keer. Ik was zelfs nog bij je toen je alweer thuis was.'

'Dus scheiding is alleen voor de gezonden ?' vroeg Edgar.

'Natuurlijk,' zei de verpleegster. 'We mogen nooit een zieke in de steek laten. Dan zouden we ons beroep zwaar schenden.'

'Wil je dan met me trouwen tot de dood ons scheidt ?' vroeg Edgar.

'Ik trouw met je totdat de gezondheid ons scheidt,' zei de verpleegster. 'We kunnen dus alleen maar voor negenennegentig procent trouwen.'

'Dan heb ik dus nog geen zekerheid,' zei Edgar.

'Kun je nog een extra verzekering voor aanvragen,' zei de verpleegster.

'Laat maar,' zei Edgar. 'Ik denk dat ik er genoeg van heb, maar als ik hier nooit meer wegkom dan zit er denk ik niets anders op dan met je te trouwen onder deze vreemde voorwaarden.'

'Dus toch ?' vroeg de verpleegster. 'Maar dan niet gaan simuleren, hè, alsof je allang geen rolstoel meer nodig hebt, maar er toch inblijft om mij.'

'Nou ja,' zei Edgar. 'Ik zal er natuurlijk alles voor doen om ons huwelijk in stand te houden. En dat verwacht ik van jou ook. We zullen er beiden voor moeten strijden.'

'Ik zal je wel weer eens goed en hard neerslaan als je je weer te goed gaat voelen, is dat afgesproken ?' lachte de verpleegster.

'Dat is ook weer niet de bedoeling,' zei Edgar. 'Ik zit niet te wachten op huwelijks-geweld, jij wel ?'

'Maar er moet gestreden worden voor het huwelijk, want anders komt er niets van,' zei de verpleegster. 'En in de oorlog is alles geoorloofd.'

'Lieve help,' zei Edgar, 'waar ben ik beland ? Het lijkt hier wel een gekkenhuis of een gevangenis. Met wie heb ik nu eigenlijk te maken ? Gaat het wel goed in dat bolletje van je ?'

De verpleegster boog haar hoofd. 'Het is allemaal nog wel erger, Edgar. Ik ben namelijk als familie werker ingehuurd door jouw familie om je het leven zo zuur te maken dat je weer terugkeert naar je familie, of in ieder geval naar hun woongebied, want je woont nu te ver weg volgens hen.'

'Wat een klootzakken !' riep Edgar. 'Hoeveel geld hebben ze je geboden ?'

Ze noemde toen een duizelingwekkend bedrag.

'Ik bied je het dubbele,' riep Edgar. 'Kunnen deze spelletjes dan afgelopen zijn ?'

'Goed,' zei de verpleegster afgemeten en zakelijk.

Edgar schreef een cheque uit en gaf het aan haar. 'En nu wil ik een andere verpleegster !' riep hij.

'Goed mijnheer,' zei de verpleegster koud. 'Maar die anderen zijn nog wel veel erger dan ik.'

'Of zijn die ook al gekocht door mijn familie ?' brieste Edgar in grote woede. 'Dan moet ik die dus ook allemaal gaan lopen afkopen.'

'U bent toch rijk ?' vroeg de verpleegster.

'Oh, dus het is jullie allemaal om het geld te doen,' brieste Edgar. 'Wat als jullie allemaal grote leugenaars zijn ?'

'Ik moet je iets opbiechten, Edgar,' zei de verpleegster. 'Ik werk ook voor de kerk. Ik moest je zo radeloos maken dat je naar de kerk zou gaan. Ze hebben aandelen bij ons, dus ze delen ook in onze winst.'

'Wat !' riep Edgar. 'Op wat voor een zottenkermis ben ik beland ? Jullie zijn echt niet goed snik. Je hebt je cheque nu, dus oprotten. Ik wil verder niets meer van je weten, want je maakt me helemaal gek. Je bent een levensgevaarlijke vrouw. Ik vraag me af wat ik ooit in je heb gezien.'

'Mijn vele geld ?' vroeg de verpleegster.

'Ik geef niets om geld,' zuchtte Edgar. 'Ik heb zelf al genoeg geld. Daarom kwam jij ook bij mij inwonen. Er is altijd baas boven baas. Maar je bent me er eentje.'

'Ik weet al waarom je op me gevallen bent,' zei de verpleegster.

'Zeg het eens,' zei Edgar.

Op dat moment kwam Rocco binnen, de broer van Edgar.
Rocco omhelsde zijn broer. Edgar kon even geen woord uitbrengen.
Daarna vroeg hij aan Rocco of het allemaal echt waar was wat de verpleegster over de familie had gezegd.

'Nee joh,' zei Rocco. 'Wij hadden je opgegeven voor de geheime fop camera om je wat op te vrolijken in het ziekenhuis. Ze nemen patienten in de maling, en daarna wordt het op televisie uitgezonden.'

'Gefopt !' riep de verpleegster lachend, en toen wezen ze op de geheime camera die ergens was verstopt. Ook Rocco lachte. En Edgar was niet eens boos, want zijn broer daar had hij een zwak voor, en die kon alles wel bij hem doen.
'Goede grap,' zei Edgar. 'Maar ik krijg je nog wel, broer.'

Toen keek Edgar naar de verpleegster. 'Hoorde dat je er met een ander vandoor ging nou ook bij die grap, of was dat echt ?' vroeg hij.

'Het was een grap,' lachte de verpleegster.

'Maar mijn ongeluk was toch geen grap ?' vroeg Edgar.

'Jawel, broer,' lachte Rocco, 'dat was ook een grap. Er kon niets fout gaan. Ze hebben deze stunts al zo vaak uitgehaald.'

'Levensgevaarlijk,' mompelde Edgar, 'levensgevaarlijk.' Maar zijn broer kon in zijn ogen nooit kwaad doen. Toen keek hij weer naar de verpleegster. Hij had er bijna pijn in zijn buik van. 'Betekent dat dat je nog steeds mijn vriendin bent, of was dat ook allemaal gespeeld voor de grap ?' vroeg Edgar.

'Wat denk je zelf ?' vroeg de verpleegster lachend.

'Ga me niet vertellen dat het een grap was, want dan heb je dus wel even met mijn gevoelens gespeeld,' zei Edgar.

'Het was echt,' zei Rocco, 'maar ze moest je wel eerst testen om te zien of je het wel waard was, en of je tegen een grapje kon.'

'Dat kan ik, broer,' zei Edgar, 'maar ik pak je nog wel weer terug,' waarna hij zich richtte tot de verpleegster : 'en jou ook.'

Einde

Uit : De Traan van de Bloem, Uitgave : COAB

---

het leven : een energie centrale

Het leven loopt in cycli.
Het herhaalt zich telkens.
Het verfijnt zich.
Psycho-analyse is het pad,
het gaan leren wat het betekent, wat het is,
het leren herkennen.
Het is allemaal de hogere kennis.
Gewend raken aan de patronen van het leven, maar zeker niet indutten.
Als het patroon veranderd en je begrijpt het niet meer, dan is dat nog een stukje kennis wat nog verder verdiept en verfijnd dient te worden, een stukje kennis wat je nog niet onder de knie hebt, oftewel de missing links. Als je een missing link hebt gevonden, en dat hebt leren verwerken, en ermee hebt leren werken, en het hebt toegepast in je leven, dan ben je klaar voor een volgende missing link. Het leven gaat van kraal tot kraal van de missing links, totdat de ketting klaar is, en dan ga je naar een volgende ketting.

Er zijn een heleboel missing links. De kennis is oneindig, maar het zal steeds duidelijker worden, alhoewel bij elk antwoord er weer nieuwe vragen komen. Soms snap je er daarom niks meer van. Soms moet alles anders.
Werk aan je hart, aan je karakter, aan je afstemming op de hemel, die de hogere kennis is, die je nodig hebt om te leven.
Er is ook een heleboel wat je weer los mag laten, overbodige kennis. Een heleboel is slechts tijdelijk. De kern van de kennis is het hart, zodat je bij de juiste kennis aankomt.

Er is veel pseudo-kennis voor hen wiens hart zijn afgeweken van de hemel.
Iedereen krijgt te maken met pseudo-kennis. Je bent bijvoorbeeld nog te jong, of je bent slachtoffer van iets, gedwongen, gemanipuleerd, gebrainwashed, bedreigd, gechanteerd, en ga zo maar door. Je diepste hart is iets van jezelf. Ze kunnen van alles van je maken, maar wie je waarlijk bent ligt dieper in je hart waar ze niet kunnen komen.
Hart en hemel.

Het leven is energie, en een energie centrale, waarin energie omgezet wordt in andere energie, getransmuteerd. Zo kan de mens steeds hoger komen, steeds dieper, steeds verfijnder gaan leven. Er is heel veel wat omgezet moet worden, en er is heel veel om te leren over de energie centrale die het leven is.